

FEUILLETON.

HET COLLEGIUM OTO-RHINO-LARYNGOLOGICUM AMICITIAE SACRUM.

Tot nog toe is in dit *Tijdschrift* geen melding gemaakt van het gezonde, waarlijk internationale genootschap, dat onder bovenstaanden titel in 1926 op onzen vaderlandschen grond is geboren.

Het laatste Internationaal geneeskundig congres werd het jaar vóór den oorlog te Londen gehouden. Het door WENCKEBACH's initiatief in het leven geroepen en met hulp onzer regeering hier te lande gevestigde „Bureau permanent" dezer congressen heeft bij de voorbereiding van dat van 1913 nuttig werk gedaan. Sedert den oorlog bestaat dit bureau nog slechts in naam. De regeeringssteun is weggevallen. De haat tusschen de volken en dan de algemeene, oeconomische ontwikkeling maken het hoogst onwaarschijnlijk, dat deze geneeskundige wereldcongressen ooit weder zullen herleven. Lang nog na den oorlog heerschte er in de meeste landen, vooral in de Fransch sprekende, zulk een verbittering, dat ook in de specieele vakken (misschien met een enkele uitzondering) werkelijk internationale congressen een onmogelijkheid schenen. Een in Juli 1922 te Parijs bijeengeroepen zoogenaamd internationaal, oorheelkundig congres, waarbij de centrale landen waren uitgesloten, was wel een zeer ongelukkige poging om internationale banden weder aan te knopen.

In 1926 is van de heeren BENJAMINS en DE KLEIJN een hoogst verdienstelijk initiatief uitgegaan: de poging om uit verschillende, ook de elkaar zeer vijandige landen een beperkt aantal beoefenaars der keel-neus-oorheelkunde saam te brengen tot een wetenschappelijke werkbijeenkomst. Deze poging is volledig geslaagd. In October 1926 werd, onder leiding van ZWAARDEMAKER, te Groningen de eerste bijeenkomst gehouden van het *Collegium oto-rhino-laryngologicum*, dat op goede gronden den ondertitel voert *Amicitiae sacrum*. Op goede gronden, want daar voor elk land het aantal deelnemers op ten hoogste tien werd bepaald, moest zelfs de schijn worden vermeden, dat de door het beperkte ledental uitgeslotenen als minder wetenschappelijk zouden worden beschouwd.

Uit een oogpunt van internationale samenwerking was de Groningsche bijeenkomst een groot succes. Naast ZWAARDEMAKER zaten daar als ondervoorzitters PORTMANN uit Bordeaux en VOSS uit Frankfort. De stemming was echt kameraadschappelijk. Ook bleek reeds hier het voordeel van een beperkten kring van werkers boven de groote internationale congressen, waarheen zoovelen worden gelokt, minder door de stem der wetenschap dan door de lust in vermaak; waar het (Babylonische) talenvraagstuk zich zoo hinderlijk doet gevoelen; waar de overvloed van voordrachten zoo dikwijls leidt tot afroffelen, en de discussies al te veel in het gedrang komen. Te Groningen werden in twee dagen zeventien voordrachten en demonstraties gehouden, hoofdzakelijk van proefondervindelijken aard, zoowel physiologische als clinische. Het wetenschappelijke karakter der vereniging trad sterk naar voren en dit is zoo gebleven in al de volgende bijeenkomsten.

Deze zijn achtereenvolgens gehouden in: 1927, Zürich, voorzitter NAGER; 1929, Londen, voorzitter GRAY; 1930, Frankfort, voorzitter VOSS; 1931, Bordeaux, voorzitter PORTMANN; 1933, Praag, voorzitter PRECSEKTEL; 1934, Stockholm, voorzitter HOLMGREN. De latere bijeenkomsten duurden steeds drie dagen. Gemiddeld werden 23 voordrachten gehouden en stonden de besprekingen op hoog peil. Hiertoe heeft veel bijgedragen, dat geen andere talen dan slechts Fransch, Duitsch en Engelsch worden gesproken en dat zich onder de leden enkele voortreffelijke vertalers bevinden. Toen Italië zou toetreden, is de eisch gesteld, dat ook het Italiaansch tot de besprekingen zou worden toegelaten. Een schriftelijke rondvraag, waaruit bleek, dat slechts een zeer klein deel der leden aan besprekingen in het Italiaansch zou kunnen deelnemen, heeft de aanvragers van hun eisch doen

afzien. Bij de oorspronkelijk deelnemende landen — Duitschland, Engeland, Frankrijk, Hongarije, Oostenrijk, Spanje, Tsjecho-Slowakije, Nederland en de Scandinavische landen — hebben zich later deelnemers gevoegd uit Noord-Amerika, Canada, Griekenland, Italië, Joegoslwakije, Polen, Rumenië, Rusland en België; zoodat thans 22 landen zijn aangesloten met 127 leden. Hieronder zijn 3 ontleedkundigen en 1 physioloog, allen in het bijzonder werkend op het gebied der keel-neus-oorheelkunde.

Van de voordrachten in de zeven bijeenkomsten werden er 76 gehouden in het Duitsch, 47 in het Engelsch, 39 in het Fransch. Al de voordrachten verschijnen telkenjare met de besprekingen in een afzonderlijk deel der drietalige *Acta otolaryngologica*. Behalve de vrijwillig aangemelde zijn in elke vergadering een paar voordrachten op uitnodiging gehouden. Ziehier de onderwerpen: ZWAARDEMAKER, „The sense of the smell”; VOSS, „Geburtstrauma und Gehörorgan”; PORTMANN, „Le sac endolymphatique”; WITTMACK, „Die funktionelle Bedeutung des Cortischen Organs und der marklosen Nervenendigungen für den Hörakt”; MOURET, „Systématisation de la région mastoïdienne”; SHAMBAUCH, „Audiometers and audiometry”; FRASER, „Non-experimental labyrinthitis in animals”; DENKER, „Hörvermögen der Fische”; LEDOUX, „Radiosensibilité des tumeurs dans les différentes formes histologiques”; GUILD, „Correlations of histologic observations with the acuity of hearing”; CROWE, „The mechanism of hearing, utilizing the phenomenon of WEVER and BRAY”; NEUMANN, „Meningitis”; DE BURELET, „Vergleichend-anatomisches über endolymphatische und perilymphatische Sinnesendstellen des Labyrinthes”; NEGUS, „The mechanism of phonation”. Men kan gerust zeggen, dat alle in de keel-neus-oorheelkunde thans aan de orde zijnde wetenschappelijke vraagstukken in dezen kring volle aandacht vinden.

De spil, waarom dit organisme draait, is collega BENJAMINS, die met zijn goede humeur en zijn welwillendheid de kunst verstaat, tegenvoeters in goede stemming tot elkaar te brengen, die den organisatorischen arbeid verricht, met eerbied voor al de nationale en persoonlijke gevoeligheden en die zich terecht verheugt in den blijvenden bloei van het door hem in het leven geroepen *Collegium*.

Amsterdam, October 1934.

H. BURGER.

„HOE IS DE WERKING VAN DEN ELECTRISCHEN STOEL?”

Onder bovengenoemden titel refereert mr. C. M. SCHENCK in dit *Tijdschrift* van 20 October j.l., bldz. 4869, het antwoord uit het *Zeitschr. für ärzliche Fortbildung*.

Over dien electricischen stoel lezen we verscheiden bijzonderheden in het boek van L. E. LAWES, directeur van de Sing-Sing: *Leven en dood in Sing-Sing* vertaald door dr. JOH. DE STOPPELAAR, uitgever SCHELTENS en GILTAY.

In het hoofdstuk: „In het aangezicht van den dood” vindt men enkele historische gegevens, bijvoorbeeld, dat de electrocutie het eerst is ingevoerd in den staat New-York bij de wet van 4 Juni 1888. Vóór de tot stand koming van deze wet speelde zich een belangwekkende strijd af tusschen twee groote electriciteitsmaatschappijen. Bij het verlichtingssysteem van THOMAS EDISON met laagspanningsgelijkstroom had men lange kabels noodig, maar deze stroom, hoewel duur, was met de toen gebruikte installatie ongevaarlijk. Daartegenover stond het hoogspannings-wisselstroom-transformatorsysteem van GEORGE WESTINGHOUSE, wat een veel goedkoper installatie toeliet, maar waarvan bleek, dat de stroom kon doodden.

Men stelde toen pogingen in het werk dit laatste systeem bij de wet te verbieden, en op Amerikaansche wijze gingen de tegenstanders van het systeem WESTINGHOUSE „den boer op”, om op bijeenkomsten katten, honden en paarden te doodden en op deze wijze het gevaar van dezen stroom aan te toonen. Ook demonstreerden ze voor de leden van de Wetgevende vergadering van den staat New-York. Dit sloeg zóó in, dat een wetsvoorstel werd ingediend om ophanging te vervangen